

Húsvét 2. vasárnapja

ApCsel 2,42-47

„Egy szívvel-lélelkel mindennap összegyűltek a templomban”

Állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában és közösségében, a kenyértörésben és az imádságban. Félelem fogott el mindenkit, mert az apostolok révén sok csoda és jel történt Jeruzsálemben. A hívek mind ugyanazon a helyen tartózkodtak, és közös volt mindenük. Birtokaikat és javaikat eladták, s az árát szétosztották azok közt, akik szükségét szenvedtek. Egy szívvel-lélelkel mindennap összegyűltek a templomban. A kenyeret házaknál törték meg, s örömmel és egyszerű szívvel vették magukhoz az ételt. Dicsőítették az Istent, és az egész nép szerette őket. Az Úr pedig naponként növelte az üdvözültek számát ugyanott.

Az ősegyház életének első napjairól a Lukács tudósít az Apostolok Cselekedeteiben. Ebben a könyvben a figyelmes olvasó felfedezheti, hogy egyes szövegekben a szerző a „mi” kifejezést használja, azaz többes szám első személyben beszél, más szövegekben pedig Pál és a munkatársai megnevezést, vagyis az „ők” szót mint többes szám harmadik személyt alkalmazza. Az angol nyelvű szerzők többsége (Hengel: ApCsel 66) a „mi” szakaszok teljes tárgyi hűségéhez ragaszkodik (16,10-17, 20,5-8.13-15, 21,1-18; 27,1-28,16), amely szerintük eredetileg Lukács útinaplója lehetett, aki Pál útitársaként lejegyezte az eseményeket. A német kutatók Pál levelei és az ApCsel adatainak ütközése alapján kételkednek az adatszerű hitelességben. Az első személyben írt események forrásai is lehetnek hitelesek. Az ApCsel szerzője biztosan nem ismerte Pál leveleit, ami gyűjteményszerűen csak 70 után létezett és 100 körül terjedhetett el, tehát művét hamarabb kellett megírnia.

Ez a leírás igen élénk és egy templomhoz hű, jámbor, Krisztus-követő csoportot mutat be, amelyet már igen korán a „kenyértörés szertartásának megtartása jellemez”. Ebben az igen összetartó közösségben számos csoda is történik. A 44. v. mintha vagyonszétosztásra utalna, amelynek problémájával Ananiás és Szafira esetében Lukács külön foglalkozik. Amellett, hogy eljártak a templomba, a kenyértörés szertartását házanként végezték. Zsidókeresztény csoportról van tehát szó, amelyben még a zsinagógai közösséggel nem éleződött ki az ellentét.

Olyannyira nem, hogy a jeruzsálemiek kedvelték őket, ami igen szokatlan egy új vallási szekció tagjaival kapcsolatban. Ez nem azonos a vallási vezetők szimpátiájával, akik erősen gyanakodtak erre a nagyon is összetartó csoportra. A későbbiekben látjuk, hogy meg akarták félemlíteni őket.

Sajnos más forrásokból nem tudjuk igazolni az első keresztények páratlan szolidaritását, bátorságát, közös ima iránti igényét. A jeruzsálemi ősegyház kívül állók által tisztelt helyzete 70 után megváltozik a zsidó háború és az azzal kapcsolatos politikai események közben. Ez a leírás semmit sem tud a későbbi feszültségekről, ami azt jelzi, Lukács nemcsak eseményeket rögzít, hanem a közösség és a város lakóinak hangulatáról is hűségeesen tudósít.

A keresztény közösség soha sem csak szervezet, hanem olyan lelki közösség, amelyben a hit különböző intenzitású. Ameddig a hit öröme járja át a tagok többségét, ez segít abban, hogy feloldja a belső konfliktusokat, és a személyi különbségeket összehangolja. A közösség tagjai elsősorban Istenre figyelnek, és megfélelmeznek önmagukról. Amint ez az áldott pillanat elmúlik, felerősödnek a belső konfliktusok, és előtérbe kerülnek a szervezeti és tanbeli viták, valamint a személyes ellentétek. Ezek fogják kikényszeríteni az egyház szervezetet és közösségi szabályzatokat. Itt még ilyenről nem tudunk. A nagy élmény a feltámadt Krisztus, az eufórikus boldogság alapja, hogy szeretetben egymásra találtak a tagok. Sajnálatos, hogy hamarosan a szaporodó közösségben a kulturális és vallási előítéletek meg fognak szaporodni, ami miatt a közösség többet foglalkozik a problémáival, mint a küldetésével. Ez a folyamat sok esetben ismétlődik az egyház történetében, de az igazán értékes pillanat az, amíg a húsvét közösségi élmény, misztiós motívum lesz.